

žarek dobrote

9/XIII
september
2015

glasilo slovenske karitas

25 Karitas
let v službi človekovega dostojanstva

TEMA MESECA

- 3 ••• Seminarji Karitas 2015
- 4 ••• Za srce Afrike 2015
- V SLUŽBI ČLOVEKOVEGA DOSTOJANSTVA
- 5 ••• V službi dostojanstva pri delu z otroki in mladostniki
- GRADIMO DRUŽINO
- 6 ••• Čas, ko se gnezdo prazni
- V LUČI STROKOVNOSTI
- 6 ••• Osebe s težavami v duševnem zdravju
- LJUBEZEN JE IZNAJDLJIVA
- 7 ••• Kamenčki v mozaiku Karitas pri zbiranju sredstev
- NA OBISKU
- 8 ••• Raznolike dejavnosti Župnijske karitas Vrhnika
- 10 ••• Usmiljeni na cesti

CELJE

- 11 ••• Poletno druženje in oddih sodelavcev Župnijskih karitas škofije Celje

KOPER

- 11 ••• Matej Kobal, hvala!
- 11 ••• Delovni tabor Streha nad glavo

LJUBLJANA

- 12 ••• Poletno sankanje je sprožilo bombo veselja!

MARIBOR

- 13 ••• Romanje mariborske Karitas v Rim

NOVO MESTO

- 14 ••• Povezanost, prijateljsko druženje in sprejemanje drugih

LETOVANJA

- 15 ••• Hvaležni za vse
- 15 ••• Sončna hiša – kraj skupnosti
- 16 ••• Vtisi iz Portoroža
- 17 ••• Resničen oddih
- 17 ••• Karitas: visoka cerkev
- 18 ••• Edinstvena izkušnja
- 19 ••• Moje dostojanstvo in moji vzorniki

NAPOVEDNIK

SLOVENSKA KARITAS

- 22. 9. Posvet o potrebah in skrbi za starejše dolgotrajno bolne v naši družbi, Dom sv. Jožef, Celje, z začetkom ob 9.00

ŠKOFIJSKA KARITAS CELJE

- 10. 9. Tečaj šivanja, ob 10. uri, Vrbje
- 14. 9. KDŽ Medgeneracijska ženska skupina, ob 19. uri, Vrbje
- 17. 9. KATEHEZA: Družbeni nauk Cerkve, ob 9. uri, Vrbje
- 24. 9. KATEHEZA: Obličje usmiljenja v Jn evangeliju in SZ, ob 18.30, Vrbje
- 25. 9. Moški večer, ob 19.30, Vrbje

NOVOSTI V ŽARKU DOBROTE

Helena Zevnik Rozman

Septembrska številka Žarka dobrote vsako leto prinese nekaj novosti. Tako bo tudi letos, da se bomo lažje povezali z dogodki, ki se dogajajo okoli nas. Zato bomo v rubriki Duhovnost razmišljanja usmerili v prihajajoče napovedano sveto leto in razmišljali o usmiljenju v različnih situacijah v konkretnem življenju. Razmišljanja bodo z nami delili naši škofje, ob koncu pa boste lahko našli navodila za delavnice, ki vam bodo v pomoč pri oblikovanju vaših mesečnih srečanj.

V rubriki Karitas danes in jutri bomo nadaljevali z razmišljanji o družini. Predvsem želimo spregovoriti o vlogi družine v različnih življenjskih obdobjih ali dogodkih v letu. Podrubriko V luči strokovnosti bomo letos namenili člankom o duševnem zdravju. Sami vemo, da se pri svojem delu velikokrat srečujemo z ljudmi, ki imajo težave v duševnem zdravju, zato potrebujemo tudi dodatna znanja. Začenjamo pa z novo podrubriko, ki smo jo imenovali Ljubezen je iznajdljiva in v kateri želimo, da spregovorite vi, dragi sodelavci Karitas – o tem, kako ste stopili iz svojih prostorov in odšli med ljudi, jih nagovorili za darovanje ali jim predstavili svoje delo. V tej številki si tako lahko preberete o iznajdljivosti sodelavk ŽK Apače ob zbiranju hrane v Hoferju ter pri vzgojnem delu z mladimi. Seveda pa bomo nadaljevali tudi s podrubriko Na obisku, kjer boste lahko prebrali o dogajanjih v naših župnijskih Karitas.

Upamo, da Žarek dobrote tako ostaja svež in zanimiv za branje kljub raznoraznim drugim obstoječim ponudbam. Seveda pa bomo veseli tudi vaših pobud in idej o tem, kakšna znanja in informacije potrebujete za vaše delo.

ŠKOFIJSKA KARITAS KOPER

- 7. 9. Srečanje Karitas vipavske dekanije, ob 17.00, Goče
- 8. 9. Srečanje Postojnske DK
- 12. 9. Srečanje Kraške DK
- 14. 9. Srečanje DK Idrija Cerkno
- 14. 9. Sestanek Odbora za materialno pomoč
- 22. 9. Srečanje Goriške OK
- 22. 9. Razstava Umetniki za Karitas, Mengeš
- 23. 9. Srečanje Istrske OK
- 24. 9. Tajništvo DK Ilirska Bistrica
- 24. 9. Tajništvo ŠK

ŠKOFIJSKA KARITAS NOVO MESTO

- 1. – 21.9. Akcija družina: zbiranje sredstev za pomoč pri nakupu kurjave
- 14.–19. 9. Letovanje starejših v Portorožu

• FOTO NASLOVNA in ZADNJA STRAN Arhiv Počitnic Biserov •

tema meseca

SEMINAR KARITAS 2015

Imre Jerebic

V službi človekovega dostojanstva

9. in 10. 10. 2015: Marianum, Veržej

16. in 17. 10. 2015: Dom sv. Jožef, Celje

23. in 24. 10. 2015: Gnidovčev dom, Mirenski grad

Petek:

Zbiranje udeležencev seminarja se začne ob 17. uri, ko boste predvsem tisti, ki se boste odločili za spanje, uredili vse potrebno za namestitve. Program se bo nadaljeval ob 18. uri s sveto mašo (v Celju najprej z molitvijo rožnega venca), po maši pa bo čas za večerjo.

Program seminarja se bo nato začel ob 20. uri z uvodnim predavanjem, ki ga bo na vseh lokacijah imel **Aleš Tomašević**, župnik v Sostrem. V predavanju z naslovom **Človekovo dostojanstvo – imeti delo in biti cenjen v družbi ali kaj več?** nam bo odstiral pogled na to, da človek ohranja svoje dostojanstvo in veličino, četudi nima veliko, kajti človekovo dostojanstvo, kot pravi papež Francišek, prihaja od samega Boga in medosebnih spoštljivih odnosov, in ne od materialnega, ekonomskega ali političnega položaja osebe.

Sobota:

Sobotni dan bomo, tako kot je že v navadi, začeli z jutranjo sveto mašo, nadaljevali z zajtrkom, ob 9.00 pa se bomo zbrali v predavalnici, kjer bomo nadaljevali z razmišljanjem iz petkovega večera.

Sodelavci Karitas smo ob svojem delu postavljeni pred pomembno nalogo: kako vračati in/ali ohranjati človekovo dostojanstvo. Ob tem se velikokrat soočimo z naslednjimi vprašanji:

1. **Kako ohranjati dostojanstvo prejemnikov, ko pridejo k nam po pomoč?**
2. **Kako biti v službi človekovega dostojanstva, ko predstavljamo svoje delo, ko nastopamo v javnosti, ko se pogovarjamo o ljudeh v stiki?**
3. **Kako ohranjati svoje dostojanstvo (sodelavcev Karitas) ob delu na Karitas?**

Na ta vprašanja bodo v uvodnih predavanjih odgovarjali različni predavatelji, vsak z izkušnjami za posebno področje in na vsaki lokaciji drugi. Med drugim nam bodo spregovorili: dr. Suzana

Oreški, Metka Klevišar, Alojzij Štefan, Karel Bolčina, Peter Tomažič, Jožica Ličen in še nekateri, s katerimi se še dogovarjamo.

V drugem delu dopoldneva bomo uvodna razmišljanja nadaljevali v treh pričevanjskih delavnicah, kjer bomo preko pričevanj iz izkušenj pri svojem delu iskali odgovore na zgoraj zapisana vprašanja.

Seminar je za vse sodelavce Karitas brezplačen, zaradi lažje organizacije pa je obvezna predhodna prijava najkasneje teden dni pred seminarjem. Prijavi zbiramo na Slovenski karitas po telefonu: **01 300 59 60** ali preko elektronske pošte: info@karitas.si

ZA SRCE AFRIKE 2015

Jana Lampe

Slovenska karitas v sodelovanju z revijo Ognjišče in slovenskimi misijonarji, ki delujejo v Afriki, letos **že desetič začenja z izvedbo avgustovsko-septembrske dobrodelne akcije Za srce Afrike**, preko katere želimo nadaljevati s pomočjo najrevnejšim ljudem, predvsem otrokom v osrčju Afrike, ki pogosto nimajo tistega osnovnega za dostojno življenje, kot je pitna voda, hrana, zdravila in možnost šolanja. Ob tem je zelo pomembna podpora zdravstvu, saj tako misijonarji lahko rešijo mnoga življenja v Afriki, predvsem otrok, ki brez pravočasne in primerne pomoči sicer pogosto izgubijo življenje zaradi ozdravljivih bolezni, kot je pljučnica in diareja. Možnost dosega dobre izobrazbe pa jim pomaga, da se lahko nekoč rešijo iz začaranega kroga revščine.

V zadnjih devetih letih smo preko akcije Za srce Afrike in ob delni podpori MZZ-ja in Misijonskega središča ter s pomočjo dela pridnih in srčnih misijonarjev **podprli razvojne in humanitarne projekte, ki dnev-**

Svoj dar lahko prispevate na:
Slovenska karitas,
Kristanova ulica 1, 1000 Ljubljana
TRR: **S156 0214 0001 5556 761**
SKLIC: **S100 212**,
Namen: Za srce Afrike

za
srce
afrike

»V hudem neurju je na božični večer prišla mamica s culico, v kateri je bila nedonošena deklica, ki je tehtala komaj 730 gramov. Ker v zdravstvenem centru nimamo inkubatorja, smo deklico zavili v vato, jo obložili s plastenkami z vročo vodo in ji namestili sondico za prehrano. Bala sem se, da bo deklica umrla. Zato sem večkrat klicala rešilca, ki je zaradi neurja prišel šele zjutraj. V bolnišnici so jo uspeli rešiti. Danes je Emanuelija čudovita in nasmejana deklica,« je povedala s. Vesna Hiti.

no lajšajo življenje preko 250.000 ljudem v Afriki, med katerimi je polovica otrok. Zgrajenih, obnovljenih in/ali opremljenih je bilo pet šol in vrtec, trije zdravstveni centri in dve porodnišnici, osem večjih vodnjakov, podprli pa smo tudi delovanje centrov za podhranjene z nakupi hrane, dodatna usposabljanja zdravstvenih delavcev in zdravstveno vzgojo prebivalstva.

Potrebe domačinov po pomoči, ki jih misijonarji dobro poznajo, saj vsak dan živijo z njimi, **so v teh revnih in odročnih krajih še ogromne**. V tem letu nas ob pomoči srčnih darovalcev prosijo za podporo sledečih projektov:

- V Safi v **Centralnoafriški republiki** bomo v sodelovanju s sestrami usmiljenkami v okviru dispanzerja, ki oskrbuje območje s 25.000 prebivalci, **s hrano pomagali preko 400 podhranjenim otrokom** v centru za podhranjene. Podprli bomo tudi nujno potrebno **gradnjo in opremljanje dveh dodatnih sob za bolnišnično oskrbo otrok in odraslih**, sobo za sprejem pacientov in za shranjevanje zdravil ter napeljavo vode in elektrike s pomočjo sončnih celic.
- V Mukungu v **Ruandi** bomo v sodelovanju s s. Vesno Hiti in ob podpori Ministrstva za zunanje zadeve RS omogočili **razširitev porodniškega dela zdravstvenega centra**, kjer se mesečno rodi do 50 otrok. V pomoč bo vključena tudi **zdravstvena vzgoja** za nosečnice ter matere o primerni higieni in prehranski oskrbi otrok. Ob tem se bo matere naučilo tudi **domače izdelave mila**, družinam s podhranjenimi otroki **razdelilo semena**, nekatere pa bodo deležne tudi **enoletnega tečaja za poklic šivilje**.

- V Nyangungu v **Burundiju**, kjer je v letu 2012 hud vihar uničil zgradbo šole, bomo v sodelovanju s s. Bogdano Kavčič in ob sofinanciranju Ministrstva za zunanje zadeve RS **podprli gradnjo in opremljanje nujno potrebne osnovne šole za 720 učencev**. Šola bo imela 12 učilnic, zunanje sanitarije ter dve 10.000-litrski cisterni za oskrbo z vodo.

- V Ampitafi na Madagaskarju pa bomo **tudi letos podprli nakup riža za dnevni obrok za cca 250 osnovnošolcev**.

V vsa dela pri gradbenih projektih bodo tudi tokrat vključeni domačini, ki s tem dobijo tudi priložnost za zaslužek in dostojno preživetje svojih družin. S. Bogdana Kavčič je povedala, da se je v preteklosti tudi preko teh gradbenih projektov s pomočjo akcije Za srce Afrike že mnogo družin izkopal iz revščine in postavilo na svoje noge.

Na Slovenski karitas bomo **veseli vaše podpore** tem projektom in s tem vaše pomoči najbolj ubogim ljudem v osrčju Afrike. Srčna hvala!

V letošnjem septembru nadaljujemo tudi z že šesto dobrodelno akcijo **Z delom do dostojnega življenja**, preko katere sedaj **omogočamo revnim družinam v Afriki in Albaniji ter od letos naprej tudi na Šrilanki, da se z lastnim delom preživijo in dostojno živijo**. K temu nas letos vabijo **misijonarka s. Vesna Hiti v Ruandi, sestre domačinke v Burundiju, s. Vida Gerkman v Albaniji ter sodelavci Karitas na Šrilanki**, kjer so številne revne družine potrebne naše pomoči. Na misijonih v Afriki in Albaniji je potreba po delu domačinov v zdravstvenih centrih, šolah in vrtcih pri čiščenju stavb, urejanju okolice, pri oskrbi onemoglih na domu ter pri drugem delu za skupno dobro. Pridne roke domačinov si za delo zaslužijo plačilo, s katerim bodo lažje preživele svoje družine. Na Šrilanki pa bodo revne družine dobile enoletno podporo za zagon manjše obrti, kot je reja živali, gojenje zelenjave za prodajo in podobno, da se bodo lahko postavili na lastne noge. **Petčlanska družina na afriškem podeželju potrebuje dodatnih 24 EUR, v Albaniji 48 EUR, na Šrilanki pa 30 EUR na mesec, da dostojno preživi**, ima dovolj hrane, dostop do zdravil in šolskih potrebščin za otroke. Če se na dan odpovemo malenkosti, lahko posamezniku na drugem kontinentu omogočimo redno delo in njegovi družini sprememimo življenje. **Odločite se za mesečni dar preko trajnika ali položnice** in poslali vam bomo kratek opis družine, ki se preživlja s plačilom za delo za skupno dobro, ki ste ga vi omogočili. Vsi, ki bi želeli podpreti ta prizadevanja misijonarjev za dostojnejše življenje družin po svetu, lahko to storite preko trajnika ali položnice **z mesečnim darom 6, 12, 24 ali 30 EUR**, se

obrnite na Slovensko karitas, tel. 01 300 59 60 ali e-naslov info@karitas.si. Več o tej akciji lahko preberete v zadnji številki Žarka dobrote ali na www.karitas.si/mednarodno/z_delom.php, kjer najdete tudi e-obrazec za sodelovanje.

Hvala vsem, ki družinam v najrevnejši predelih sveta omogočate, da dostojneje živijo. •

v službi človekovega dostojanstva

V SLUŽBI DOSTOJANSTVA PRI DELU Z OTROKI IN MLADOSTNIKI

Mojca Kepic

Kako lepo se je pri svojem delu srečevati z otroki in mladostniki. Že vrsto let me otroci in mladostniki spremljajo na oratoriju, pri učni pomoči, pogovornih delavnicah in na Počitnicah Biserov. In vsak otrok je poseben biser, ki nam je zaupan za urico, dve, cel teden ... Srečanja in pogovori z otroki so zares dragoceni – ko se »spustiš« do njega, ga poslušаш in je zate od trenutka, ko si se prvič srečal z njim, nepopisan list papirja ter imaš možnost zgodbo njegovega življenja za nekaj dragocenih trenutkov pisati skupaj z njim. Vstopil si v njegovo življenje, ki je dostikrat obdano s posmehom, manjvrednostjo, nezaupanjem ... Lahko rečemo, da je v družini, primarnem okolju, izgubil tisto pravo dostojanstvo. Za nas je vsak otrok, ne glede na to, iz kakšnega okolja (družine) prihaja, dragocen v svoji enkratnosti.

Na Počitnicah Biserov se srečujemo z otroki in mladostniki, ki so nam, animatorjem, bili poslani, da z nami preživijo prijeten teden na morju, daleč stran od svojih stisk in težav. Večina otrok prihaja iz družin, ki jim Caritas tudi pomaga z materialno pomočjo ali pa se soočajo z drugimi stiskami: smrt staršev, razveza, bolezen, rejniške družine ... Ni prijetno biti eden izmed teh vrstnikov, ranjen v svoji srčiki. Z animatorji se trudimo, da vsakega otroka in mladostnika, ki pride v Portorož, gledamo z enakimi očmi, ne glede na stisko, s katero se srečuje v domačem okolju. Otrokom in mladostnikom želimo pričarati teden, kjer se počutijo varne, sprejete, želimo jim biti enaki. Pri delu se jim skušamo približati in skupaj iskati odgovore na vprašanja vsakega izmed nas, čeprav ni vedno enostavno. Prihajamo iz različnih okolij, imamo različne poglede, tudi starost med animatorji in otroki oz. mladostniki je različna. Ravno ta različnost nas bogati in hkrati tudi krepi, čeprav

je včasih težko, in kot je dejal papež Frančišek: *»Dober oče je tisti, ki je strpen in zmožen odpušcanja. Če je preveč nadzora, otroci ne morejo rasti.«* Tako se tudi animatorji s svojim zgledom in dejanji trudimo biti »dobri očetje« otrokom in mladostnikom na Počitnicah Biserov. Čeprav nas v sodobnem času, polnem informacij in medijev, mimogrede zanese. Ob koncu tedna drug drugemu obljubimo, da bodo zgodbe otrok in mladostnikov, s katerimi smo preživeli čaroben teden, ostale v Portorožu. Med nami pa bodo ostali čudoviti spomini, objemi, skupni trenutki in stkana prijateljstva.

Vsako dostojanstvo otroka, tudi moje, smo pridobili kot otroci v svojih družinah. Kot je zapisala Alenka Rebula: *»Prav je, da ga varujemo z največjo skrbjo, saj gre za nenadomestljivo dobrino, dragocen notranji zaklad, ki nas bo varoval vse življenje in omogočal častno držo, toplino samozaupanja, sposobnost samoobrambe pred vsemi, ki bi nas poskušali ponižati in spraviti v podrejanje, strah, odvisnost.«* Vsem otrokom in mladim, ki so bili za dostojanstvo prikrajšani v svojem okolju, želimo v tednu na morju to nadomestiti tako, da dostojno preživijo čas z nami, z menoj. Včasih tak odnos težje vzpostavimo pri otrocih in mladih iz domačega okolja, s katerimi se srečujem pri učenju, v skupinah, ker poznam okolje, iz katerega prihajajo. Trudim se na vse gledati enakovredno in večkrat mi ob tem pride na misel pesem: *»Otrok je dar, direktno od Boga dobili smo ga, a dostikrat ne zavedamo se, da je otrok dar od Boga.«* Dar, ki nam je zaupan za pogovor, pomoč pri učenju, druženju ... Zgodi se, da pri učenju nekaj ponoviš že petič in se sam sebi zdiš že »stara lajna«, nekomu pa tako omogočiš pot do razumevanja snovi in dragocen čas, ko si z otrokom v času njegove nemoči. Mogoče smo za te otroke in mladostnike prav prostovoljci tisti, ob katerih se počutijo varne, sprejete in želene. Pri delu z otroki in mladostniki pa se ravno prostovoljci sami največ naučimo in ogromno prejmemo od njih. Zaradi svojih življenjskih izkušenj imajo velikokrat drugačen pogled na svet, kot mi, in nas lahko zelo obogatijo.

Priložnost pri prostovoljnem delu z otroki in mladostniki je, da se trudimo živeti z roko v roki, v različnosti in sočutju. Vsa ta neprecenljiva lepota nam je na voljo čisto zastonj, zato ni izgovora, da bi tarnali in je ne doživeli. •

gradimo družino

ČAS, KO SE GNEZDO PRAZNI

Darja in Cveto

... in spet je nedelja zvečer. Ena išče oblačila, druga se po telefonu dogovarja za prevoz, najstarejši pa tvita. Sledijo objemi, poljubi in odhod. Hiša naenkrat postane prazna in tiha do naslednjega vikenda. Tako najina mladina vsako nedeljo odhaja v Ljubljano. Vse bolj se osamosvajajo in postopno se pripravljamo na čas, ko bodo zapustili »gnezdo«.

K sreči so se odhodi dogajali postopoma, od najstarejšega do »tamale«. Tako sva se tudi polagoma navajala na dneve brez otrok, saj več kot 25 let nisva bila sama.

Imela sva vedno več časa, ki sva ga želela osmišljeno preživeti. Več časa vsak zase in za naju. Začela sva se več ukvarjati s stvarmi, ki naju razbremenijo po napornih službah, naju radostijo in napolnjujejo z notranjim mirom in zadovoljstvom (gibanje, vrt, druženje, branje, dobrotelost ...). Nekatere počneva skupaj, nekatere vsak zase, oboje pa naju povezujejo, saj 15 pretečenih kilometrov (on) ali enourna vadba zumba (ona) oba napolni z zadovoljstvom in spoštovanjem drugega.

Več je tudi priložnosti za pogovor, saj sva včasih lovila trenutke samote v dvoje, da sva lahko prisluhnila drug drugemu ali razčistila konflikte. Sedaj v miru posediva ob kuhinjski mizi, se pogovarjava o vsakdanjih opravilih (zlasti on), doživetjih (oba), otrocih (oba) in čustvih (ona, pa tudi on – tako po moško). Sicer pa sva v življenjskem obdobju, ko se oba bolj obračava navznoter, več premišljujeva o »življenjski modrosti«, ki jo oba željno pričakujeva. Tako da nama tudi tišina, ki ni moreča, prinaša lepoto povezanosti. Več časa imava tudi za usklajevanje najine različnosti. Le-to že veliko let (čez 30) usklajujeva in se trudiva spremeniti (ne več drug drugega, haha).

Hitro je konec tedna in že se pogovarjava, o čem vse si želiva poklepetati z že skoraj odraslo mladino. Razmišljava, kakšna bodo njihova mnenja in predvsem, katera doživetja, čustva in razmišljanja bodo oni želeli podeliti z nama. V pogovorih z njimi uživava, saj naju navdušuje globina njihovih razmišljanj, včasih pa malo manj uživava zaradi različnosti njihovih pogledov, mnenj, odzivov. Še vedno se učiva s spoštovanjem sprejemati našo različnost – da svojih pogledov in »modrosti« ne posredujeva kot edinih in pravih, saj vsak išče in najde svojo pot. Kot pravi K. Gibran: *»Vaši otroci niso vaši otroci ... Podobni ste lokom, iz katerih so kot žive puščice izstreljeni vaši otroci ...«*

Tako se najini vikendi sučejo okrog kuhinjske mize v jedilnici, ki je »ognjišče« naše družine. Tam se največ zadržujeva, saj s svojo prisotnostjo »nagovoriva« otroke k pogovoru. Vesela sva, da znajo ceniti najino navzočnost, to, da sva jim na razpolago, ko se želijo pogovarjati, ter da so hvaležni za povezanost družine in se radi vračajo domov. •

v luči strokovnosti

OSEBE S TEŽAVAMI V DUŠEVNEM ZDRAVJU

dr. Suzana Oreški

Odnos družbe do duševnega zdravja in duševnih bolezni se skozi čas spreminja in je bil vselej prepleten s širšimi družbenimi dejavniki. S spreminjanjem socio-ekonomskih značilnosti se spreminjajo vedenjski vzorci in življenjski stil ljudi. Vzporedno se spreminjajo tudi kulturne norme, stališča in kontekst, iz katerega je duševno zdravje vzeto.

Norost je stara tisočletja, duševna bolezen stoletja, duševno zdravje v skupnosti dobrih petdeset let. Imamo tri dekade različnih pogledov in obravnav ljudi v duševnih stiskah. V daljni zgodovini so to bili norci, hudodelneži, ki jih je bilo treba pregnati, izgnati iz družbe; kasneje so bili blazneži, klateži, ki jih je bilo treba zapreti, mučiti in kaznovati; z rojstvom znanosti in psihiatrije so postali duševno bolni in potrebni zdravljenja v zaprtih ustanovah.

Obravnave drugačnosti, duševnih stisk, fizičnih in mentalnih težav so bile vselej odvisne od družbe in duha nekega časa. Vse do konca 20. stoletja so bili posamezniki z duševno motnjo enačeni z njihovimi diagnozami, s težavami, ki so jih imeli. Ko je nekdo zaradi težav v duševnem zdravju dobil diagnozo shizofrenija ali depresija, ga je okolica pričela obravnavati skladno z njegovo diagnozo. Sčasoma je le-ta postala njegova identiteta, njegov EMŠO. Tako so ljudje z diagnozo shizofrenija postali shizofreniki; ljudje z diagnozo depresija zgolj depresivci, lenuhi in paraziti. Njihove duševne težave so postale predmet moralnih vrednotenj in sodb. Negativna in netočna prepričanja imajo močan vpliv na življenje ljudi s težavami v duševnem zdravju in njihove bližnje. Postanejo njihovi vsakodnevni spremljevalci in zavirajo napredek ter okrevanje posameznika in njegovo vključevanje v družbeno življenje. Oseba s težavami v duševnem zdravju praviloma ponotranji predsodke in bo vedno v dvomih glede sprejemanja drugih ljudi. Nikoli ne more biti prepričana, kakšen odnos bodo zavzeli novi znanci do nje – odbijajoč ali sprejemajoč. Duševna

motnja tako ni več težava z občasnimi krizami, temveč postane posameznikova nova socialna identiteta.

V 21. stoletju govorimo o ljudeh s težavami v duševnem zdravju. Načrtno in namenoma smo ozaveštili, da človeka ne gre enačiti z njegovo duševno stisko, diagnozo oz. zdravstvenim stanjem, ki ga ima. Sprememba se torej ni zgodila samo v jeziku in v strokovnem poimenovanju, temveč v pogledu na ljudi s težavami v duševnem zdravju. Gre za t. i. paradigmatični premik – spremenjene koncepte in iz njih izhajajoče oblike pomoči, ki jih osebe s težavami v duševnem zdravju potrebujejo, ali še bolje, do katerih imajo pravico. Nikogar ne bi smeli zaradi njegovega zdravstvenega stanja, težav, oviranosti, nižjega socialno-ekonomskega statusa v družbi izključevati in skrbeti zanj v velikih institucijah.

Ljudje smo med seboj različni po svojih osebnostnih lastnostih, navadah, talentih, pričakovanjih, šibkostih itn. Kljub duševni motnji in enaki diagnozi so posamezniki različni. Razlike so odraz individualnih karakteristik, ne pa duševne motnje. Z duševno motnjo ne izginejo pred tem naučene navade, pridobljene spretnosti, znanja in veščine. Izobrazba, intelekt, inteligentni kvocient, znanja in vedenja ostanejo s človekom. Ljudje v psihiatričnih bolnišnicah in zavodih še vedno radi berejo, uživajo v kakšnih ročnih spretnostih, glasbi, se radi družijo, pogledajo kakšen film, si sami pripravijo obrok itn. Resda ob pojavu akutne duševne stiske in krize, ki potrebuje zdravstveno skrb, te vsakdanje spretnosti oziroma potrebe *lahko začasno izginejo*, saj takrat oseba ne razmišlja o branju ali gledanju dobre nadaljevanke na televiziji. Tudi mi ob stresnih dogodkih v življenju ne zmoremo opravljati vseh obveznosti tako kvalitetno kot pred dogodkom, najmanj pa si želimo razvijati še kakšne dodatne spretnosti. Potrebujemo čas za okrevanje, potrebujemo podporo, razumevanje in bližino. Pomembno pa je, da se reaktiviramo in vrnemo nazaj v življenje. Podoben proces je tudi pri osebah, ki doživijo duševni zlom.

Duševna motnja vsekakor ni referenca posebne družbene skupine in se ne dogaja v neki oddaljeni eksotični kulturi. Zapiranje ljudi v velike ustanove prispeva k tovrstnemu razmišljanju. Zavedati se je treba, da so med ljudmi s težavami v duševnem zdravju tudi povsem povprečni državljani, ki hodijo v službo, imajo družino in so zelo dobro vpeti v tokove življenja; ali pa nadpovprečno uspešni posamezniki, ki ravno zaradi svoje drugačnosti lahko ustvarjajo presežke, nove ideje, ki pomagajo k razvoju družbe; lahko pa med njimi srečamo posameznike, ki so tako močno ovirani, da dejansko potrebujejo več naše pozornosti, skrbi in vodenja. Vendar to zgolj pomeni, da je treba organizirati oblike skrbi, pomoči in podpore, ki je blizu njihovim domovom in lokalnemu okolju, v katerem živijo ali se vanj želijo vrniti.

Živimo v času, ki je na konceptualni ravni naklonjen razvoju duševnega zdravja v skupnosti in ki posameznika z okrnjenim duševnim zdravjem vidi drugače – ga ne želi izključiti iz družbe in skriti za zidovi velikih institucij. Nov pogled na ljudi s težavami v duševnem zdravju je mnogo bolj odprt in nedeterminističen (v primerjavi s preteklimi pristopi in časi), saj upošteva človekovo biološko, psihološko, sociološko, kulturno in duhovno vpetost v življenje. Vpeljuje perspektivo duševnega blagostanja in dobrega počutja, ki je vredno več kot prisotnost določenega simptoma, s prizadevanjem, da se v družbi vzpostavijo socialne okoliščine in razmere, v katerih osebe s težavami v duševnem zdravju lahko živijo in so vanje vključene. Tudi posameznikom, katerih duševno zdravje je okrnjeno, mora biti omogočeno, da po svojih zmožnostih prispevajo k razvoju blaginje, solidarnosti in socialne pravičnosti ter uresničujejo svoje intelektualne in čustvene zmožnosti ter izpolnijo svoje vloge v družbi, v šoli, na delovnem mestu, v družini. •

Ljubezen je iznajdljiva

KAMENČKI V MOZAIKU KARITAS PRI ZBIRANJU SREDSTEV

Albina Horvat

Zvonček v lončku

Akcije zbiranja hrane pred trgovino Hofer so utrudile noge in spodbudile idejo, da darovalcem podarimo zvonček v lončku.

Udeležili smo se vseh dosedanjih akcij pred trgovino Hofer. Leta se poznajo tudi med našimi prostovoljci, a je ob združenih volji vseeno šlo. Pridružili so se nam mladi veroučenci pa tudi tisti, ki so bili deležni naše pomoči. Spodbujala nas je misel na iskricice v otroških očeh in hvaležen mamin pogled, ko je bilo v tokratnem prehrabnem paketu »nekaj več«.

Spodbujali so nas številni darovalci in njim smo v zahvalo izdelali drobno darilo, zvonček v lončku: cvetoč gozdni zvonček smo z zemljo vred vstavili v majhen lonček. Na lonček smo prilepili znak Karitas. Podložili smo še prticek, in darilce iz srca – za dobrotnike – je bilo nared. Z besedo in cvetom, ki naj krasi družinsko mizo, smo se zahvalili vsakemu darovalcu.

»Bili smo tam, kjer je gospod župnik v službi ...«

... navdušeno pripoveduje malček očetu ob prihodu iz vrtca.

Ob vsaki akciji Pokloni zvezek se z mentorjem akcije dogovorimo, da otroci, ki so zbirali zvezke, le-

te v čim večji skupini prinesejo na Župnijsko karitas. Sodelavke Karitas jih pričakamo na župnijskem dvorišču ter jih pogostimo z domačim pecivom in sokom. Obrazložimo jim, komu so namenjeni zvezki, veselo kramljamo ter si ogledamo še številne pernate živalce, ki jih »za hobi« skrbno vzgaja naš gospod župnik. Srečanje prilagodimo starostni skupini otrok.

In še letošnji utrinek: po dobrem mesecu od zaključka akcije mi na velikem parkirišču z obema rokama maha v pozdrav štirileten otročiček, čeblija svoji mami ter kaže proti meni. Kdo je ta otročiček, mi takoj šine – iz skupine otrok, ki je prinesla zvezke, in je prepoznal »teto s Karitas«. Veselo mu vrnem pozdrav in objame me njegov nasmeh, ki traja, traja ...

Stojnica Karitas

Ob farnem proščanju, na praznik Marije Vnebovzete, postavimo sodelavci Karitas tudi svojo stojnico. Dobrotniki, romarji in domačini lahko pri njej za dar izberejo farni spominek – rožni venček v embalaži z emblemom župnije ali svečo s podobico Marijinega oltarja iz naše cerkve. Spominke izdelujemo sami in se veselimo pohval in darov ter velikega obiska naše stojnice. •

na obisku

RAZNOLIKE DEJAVNOSTI ŽUPNIJSKE KARITAS VRHNIKA

Marica Štirni

ŽK Vrhnika je bila ustanovljena leta 1991. Vanjo so vključeni štirje prostovoljci in 16 prostovoljk, od tega je 11 rednih, ostali pa nam občasno priskočijo na pomoč. Štiri prostovoljke pomagajo tudi v domu počitka, dve vozita hrano vsem, ki sami ne morejo priti ponjo. Odprto imamo dvakrat tedensko, v ponedeljek od 9h do 11h in v sredo od 16h do 18h.

Naši prostovoljci so pripadniki katoliške, pravoslavne in muslimanske vere. Če je človek naravnano tako, da rad pomaga sočloveku v stiski, ni pomembno, kakšne vere je. Pomembno je, da med prostovoljci in vsemi, ki pomagajo, s pogovori, prijaznostjo, pohvalami ter pozitivno naravnostjo ustvarimo prijetno vzdušje. Kadar dobimo večje količine hrane, pokličemo tudi prejemnike, da nam jo pomagajo razložiti in pospraviti v skladišče.

Sama se tedensko srečujem z župnikom, da mu povem, kaj delamo, ali ga vprašam za nasvet, če ga potrebujem. Z g. župnikom zelo dobro sodelujeva.

Poleg materialne pomoči ŽK Vrhnika deluje še na različnih področjih:

- Brezplačno strokovno psihoterapevtsko pomoč za

posameznike, pare, otroke in družine v stiski smo začeli izvajati v letu 2014. Izvaja jo 1 strokovno usposobljena prostovoljka. Delo temelji na modelu relacijske družinske terapije, ki ga je v Sloveniji razvil dr. Christian Gostečnik. Psihoterapija se izvaja v obliki individualne, partnerske/zakonske ali družinske terapije. Po enkratnem svetovalnem razgovoru se lahko uporabnik vključi v psihoterapevtski cikel, ki obsega 12 srečanj v 12 zaporednih tednih. Srečanja potekajo enkrat tedensko po petdeset minut. Celotni cikel (tri mesece) se lahko glede na potrebe in želje uporabnika enkrat ali večkrat ponovi. Udeležba je prostovoljna in proces se lahko kadarkoli prekine. Pri delu sodelujemo s Študijsko-raziskovalnim centrom za družino, ki za nas izvaja supervizijo.

- V proces psihoterapije je bilo v obdobju od 1. 1. 2015 do 31. 7. 2015 **vključenih 29 parov in posameznikov**. Opravljenih je **bilo 348 ur psihoterapevtskega svetovanja ter 33 ur svetovalnih razgovorov**. V primerjavi z letom 2014 se je število udeležencev povečalo za 3-krat, iz česar ocenjujemo, da je omenjeni program dobro sprejet s strani sedanjih in bodočih uporabnikov.

- Poleg psihoterapije organiziramo izobraževanja, (psih)edukativne delavnice in predavanja ter izvajamo supervizijo. Pri delu sodelujemo s CSD-jem Vrhnika in ZD-jem Vrhnika, ki uporabnike usmerjata k nam.

- **Pravno pomoč** v okviru ŽK nudijo štiri prostovoljke vsem, ki si zaradi materialnega stanja ne morejo privoščiti svetovanja, odvetnika in drugih pravnih storitev. Nudimo informacije o posameznih postopkih in reševanje različnih pravnih vprašanj, ki se običajno pojavljajo med prebivalstvom (socialnovarstveno, dedno, družinsko in premoženjskopravno področje). Pravno svetovanje vključuje tudi nasvet in napotitev na ustrezne institucije v primeru kompleksnejših zadev: odvetniki, notarji, centri za socialno delo, upravne enote itd. Pomagamo pri izpolnjevanju enostavnih vlog in obrazcev za pridobitev pravic iz socialnega zavarovanja. Tudi tukaj poteka sodelovanje s CSD-jem, lokalnimi skupnostmi in upravno enoto. Prizadevamo si, da bi s svojimi storitvami zajeli čim večji krog posameznikov, ki so zaradi različnih razlogov hendikepirani v smislu samostojnega zagotavljanja socialnovarstvenih pravic.

- V okviru ŽK deluje **skupina Žarek dobrote** (6 prostovoljk), ki izdeluje drobna ročna dela (adventne venčke, sveče, butarice, darila za starejše, ki se udeležijo dneva služenja, čestitke za božič).

- **Sredstva zbiramo** na različne načine. S postno akcijo zbiramo denarna sredstva, v maju je v cerkvi košara, v katero otroci darujejo zvezke, od avgusta do septembra poteka zbiranje pridelkov, novembra organiziramo dobrodelni koncert. Pri tem za finančno pomoč zaprosimo večje organizacije in podjetnike. Že v februarju naprosimo nastopajoče, nato zberemo tudi darilca zanje (lani so nam v ta namen priznani slikarji podarili svoja dela), naše prostovoljke napečejo dobrote, kmetje prispevajo del svojih dobrin, da lahko pogostimo nastopajoče.

- V maju organiziramo **dan služenja**. Skavti pripeljejo k maši in na pogostitev starejše iz doma počitka, ki so na invalidskem vozičku, v juniju organiziramo **romanje na Brezje, za Miklavža** obdarujemo otroke do 10. leta, na domu obiščemo starostnike nad 80 let. Enkrat letno, **na god sv. Elizabete**, zavetnice Karitas, organiziramo predavanje za prostovoljce in ostale župljane.

- Dobro sodelujemo z občino, CSD-jem, OŠ, z župnijskim vrtcem, kjer otroci, starši in vzgojiteljice vse leto zbirajo oblačila in jih ob ponedeljkih prinašajo na Karitas. V postnem času organizirajo njim prirejeno postno akcijo.

- Sodelujemo tudi z društvom upokojencev (dobijo hrano za starejše), z domom za starejše (naše prostovoljke hodijo brat starejšim, ena spremlja bolnike na preglede v Ljubljano, v poletnem času ob sredah pečejo palačinke). •

USMILJENI NA CESTI

+ Alojzij Cvikel SJ, mariborski nadškof metropolit

Te dni smo gledali kolone vozil, ki se valijo po naših cestah. Mnogi ste sami bili del te kolone, na poti proti vašemu dopustu, drugi, ko ste se vračali domov. Tudi sam sem bil enkrat zaradi prometne nesreče ujet v takšno kolono. Najprej me je začela najedati potrpežljivost, potem misel, kaj vse me čaka doma, kaj bi lahko med tem časom naredil. Potem sem se spomnil, da imam v avtu brevir in tudi rožni venec. Ko sem vse to opravil in se kolona še ni premaknila, sem se spomnil, da imam doma na mizi tudi prošnjo, naj napišem nekaj vrstic za Žarek dobrote, rubriko Duhovnost. Pa še nekaj tem so mi dali na razpolago. Ena od njih je bila tudi »Usmiljenje na cesti, na poti«. Toda kaj ima potrpežljivost skupnega z usmiljenjem?

V Svetem pismu ti besedi večkrat stojita v besednem paru, kajti ena od bistvenih lastnosti Boga je, da je »potrpežljiv in usmiljen«. To odražajo nešteti dogodki iz zgodovine odrešenja, ko je Bog potrpel s človekom in mu dal novo priložnost. Sveto leto, ki ga je razglasil papež Frančišek in bo trajalo od 8. decembra letos do 20. novembra 2016, nosi naslov: »Usmiljeni kakor Oče« in nas bo vabilo, da bi vedno bolj postajali usmiljeni, tako »kakor je usmiljen naš Oče« (prim. Lk 6,36). To je zahteven program. Sam papež nam razlaga, kaj pomeni to njegovo povabilo: znova odkriti telesna dela usmiljenja, kot je nahraniti lačnega, napojiti žejnega, obleči golega, sprejeti tujca, obiskati zapornika, pokopavati mrtve ... Seveda ne smemo pozabiti tudi na duhovna dela usmiljenja: svetovati dvomljivcem, svariti grešnike, tolažiti žalostne, voljno trpeti krivico, učiti nevedne, odpustiti žaljivcem ter prositi Boga za žive in mrtve.

Če se vrnem nazaj na cesto, koliko ur preživimo na njej! Hvala Bogu, da stati v koloni ni vsakodnevni pojav – je pa vsakodnevna možnost. Brez potrpežljivosti ne gre. Še posebej danes, ko smo tako vpeti v ritem, kjer se obveznosti vrstijo ena za drugo. Nevarnost je, da se čutimo in doživljamo kot ujetnike tega ritma, ki je vedno bolj trd in neizprosna.

Sveto leto, ki je pred nami, želi v nas prebuditi zavest, da »smo v Božji roki«, da smo sad ljubezni in da nismo sužnji trdega in neizprosnega ritma življenja, temveč smo služabniki poslanstva, ki nam ga je Bog zaupal. Velikokrat se čutimo nedorasle nalogi, ki nam je zaupana. Zato naša molitev: »Pridi nam na pomoč!« ali pa: »Ozri se name, Gospod!« Iskanje Božje pomoči, Božje bližine, je prvi korak, da se zavedamo, da smo v Božji roki. Molitev, klicanje Božje pomoči je znamenje tega, da se zavedamo Božjega usmiljenja do nas. On prihaja zato, da nas reši slabosti, s katerimi smo obdani. Na cesti, kot udeleženci v prometu

(pešec, kolesar, motorist, voznik avtomobila ...), smo lahko podvrženi nepotrpežljivosti, neodgovornosti, nespoštovanju cestnih pravil, postavljanju sebe in drugih v nevarnost. Ta spisek je lahko zelo obsežen. Vsak zase najbolj ve, kje je krhek in slaboten in za kaj prositi Božjo pomoč. Gotovo za obzirnost in pripravljenost pomagati drugemu in za zavest, da nas Bog spremlja na vsakem koraku ter da smo njegove priče tudi, ko hitimo v službo ali smo na izletu.

Biti usmiljen na cesti, na naših poteh, pomeni posnemati Božje usmiljenje, kar se odraža v tem, da se zavedam odgovornosti za lastno življenje in za življenje drugih, kajti takrat, ko se obnašam odgovorno in spoštljivo, smem računati tudi na Božjo pomoč in varstvo. •

Predlogi za pogovor v skupini

1. delavnica

- Vsak naj na list napiše situacije, ki ga v prometu najbolj razjezijo. Liste nato med seboj zamenjajte.
- Pri situacijah, ki razjezijo enega od članov v skupini, napišite, kako bi jih vi rešili.
- Nato predstavite situacije in rešitve v skupini ter se o tem pogovorite.
- V drugem delu delavnice na list napišite, kaj vas najbolj razjezi pri delu z uporabniki (prosilci) pomoči.
- Zopet zamenjajte liste med seboj, da ne boste vedeli, čigav list imate, in ob situacijah napišite, kako se soočate z njimi oz. kako bi jih rešili.
- V skupini predstavite probleme in rešitve ter se ob tem pogovorite.

2. delavnica

Voditelj predstavi naslednji zgodbi, ostali v tišini poslušajo in razmišljajo, kaj bi ob tem naredili.

Pripeljem se po cesti in na avtobusni postaji zagledam na tleh ležečega človeka, ki je urejen in srednjih let. Mimo je peljalo že nekaj avtomobilov. Kaj bi storil jaz?

(vsak v tišini pri sebi razmišlja, kaj bo storil)

Voditelj nadaljuje z branjem:

Nekaj dni kasneje grem v Ljubljano in se sprehodim čez Tromostovje. Srečam kar nekaj brezdomcev in invalidov, ki prosjačijo. Ob tem ob nekem invalidskem vozičku zagledam na tleh ležečega moškega, umazanega, slabo oblečenega. Ljudje hodijo mimo. Kaj bi storil jaz?

(zopet nekaj časa tišine, da vsak razmisli, kaj bi storil)

V nadaljevanju se v skupini pogovorite: Ali bi ob obeh situacijah odreagirali enako? Zakaj? V čem vidimo razlike? Kako bi se počutili, če bi morali reševati tak primer?

celje**POLETNO DRUŽENJE IN ODDIH
SODELAVCEV ŽUPNIJSKIH
KARITAS ŠKOFIJE CELJE**

Zinka Žnideršič

Že tretje leto zapored smo se srečali »ob vodnjaku žive vode«, da napolnimo našo dušo in srce.

Prvi večer smo preživel ob predavanju profesorja fizike g. Borisa Khama. Predstavil nam je skrivnosti in zakonitosti vesolja. Pozno v noč pa smo vsi navdušeni opazovali luno in ostala nebesna telesa. Strmeli smo v nebo in se nismo mogli načuditi vsej lepoti, saj se je s teleskopom vse tako natančno videlo.

Drugi dan smo zapustili Vrbje in se šli potepat po Zgornji Savinjski dolini. Očarala nas je že sama pot ob Savinji navzgor do Solčave. Obiskali smo tudi dve kmetiji, se posladkali z jabolčnim zavitkom na prvi, na drugi pa s kislim mlekom in ajdovimi žganci. Nadaljevali smo pot po Panoramski cesti vse do cerkvice Svetega Duha, sramežljivo skrite na hribčku med zelenjem. Kosilo smo imeli kar na jasi in nismo mogli verjeti, kaj vse se je naenkrat znašlo pred nami iz prtlačnikov – od stolov, mizic in seveda do dobrot, da smo potolažili naše želodce. Večer smo preživel ob »tabornem ognju« in ubranem petju ter spremljavi Alenkine harmonike.

Tretji, zadnji dan smo začeli s sveto mašo, ki jo je daroval predstojnik Škofijske Karitas Rok Metličar in nam že natočil »čiste vode« iz vodnjaka duha in moči za naše nadaljnje delo.

Dopoldan smo preživel ob pričevanju ge. Ane in g. Rada o njuni 700 km dolgi »peš« Jakobovi poti do Santiaga de Compostela. Predvajala sta nam video-posnetke, ga. Ana nam je ob vsaki sliki pripovedovala tako živo, da sem imela občutek, kot bi bila z njima. Morala sta seveda skrajšati, kajti materiala sta imela še za nekaj ur, nas pa je čakalo kosilo – piknik ob potoku, ki nas je svojim žuborenjem in hladom prijetno spremljal do konca našega druženja in odhoda. •

koper**MATEJ KOBAL, HVALA!**

Jožica Ličen

Skozi vso karitativno zgodovino je kar nekaj sodelavcev delilo dobro in hudo z Matejem Kobalom. Skupaj smo se pilili in brusili, skupaj smo le redko stali na mestu, skupaj smo tudi šli naprej z enim samim ciljem: celostno pomagati ljudem v stiski.

Ob koncu Matejevega ravnateljstva smo se na Sinjem Vrhu nad Ajdovščino zbrali ožji sodelavci, da smo za skupno mizo obujali spomine in se drug drugemu zahvalili. Poklon je bil v umetniškem duhu, in sicer portret, v katerega je vtkanih 18.000 (kar predstavlja 18 let ravnateljstva dela) besed »Lačen sem bil in ste mi dali jesti« (kar predstavlja vso vsebino skupnega karitativnega dela).

Spoštovani Matej, v imenu sodelavcev in ljudi, zaradi katerih smo delali, hvala in Bog lonaj!

**DELAVNI TABOR STREHA NAD
GLAVO**

Anika Božič

Prišel je začetek avgusta in prostovoljci smo se v sodelovanju Škofijske karitas Koper in Škofijske gimnazije Vipava odpravili na že 15. delovni tabor z naslovom Streha nad glavo. Tokrat je bil naš cilj Prijedor, kjer prebiva 3-članska družina, za katero smo gradili hišo. Imeli smo jih priložnost tudi osebno spoznati, saj so se nam pridružili pri sv. maši in večerji. Oče Kazimir ima zaradi delovne nesreče poškodovano levo roko, kar je tudi vzrok za njegovo brezposelnost. Ženo imata hčer Kristino, ki obiskuje 6. razred. Njihova hvaležnost in prijaznost sta nam dali dodaten elan in vztrajnost pri delu na gradbišču.

Letos je naša odprava štela 13 članov, vodilno vlogo je prevzel prof. Andrej, ki je vsak večer tudi daroval sv. mašo v novi prijedorski cerkvi, za razporeditev

dela na gradbišču je bil zadolžen br. Gregor, za predajanje zidarskega znanja pa sta skrbela vrla zidarja Ivo in Danilo. Poleg dijakov Črta, Domna, Tijana in Tadeja ter dijakinj Ane, Katarine, Monike in Anike je pri delu odločilno vlogo odigral Kristjan, ki je skrbel, da se je slišalo vsako mnenje, in tako krepil povezanost skupine.

Naša naloga je bila, da postavimo streho, dokončamo zidove v mansardnem delu in naredimo stopnice. Vse zadano smo opravili, pri tem pa nam ni

12

zmanjkalo dobre volje. Ko so ob pritisku vročine in bremen, ki smo jih dvigovali, moči malo popustile, pa je iz kombija zadonela Golica in druge Avsenikove skladbe, ki so nas ponovno dvignile, in vsi naporji so bili takoj lažji. Uživali smo ob učenju novih stvari (meni so nekaj težav delala imena zidarskih pripomočkov, npr. »cvingl« : -), premagovanju naših šibkosti in spoznavanju njihovega jezika in kulture. Zanimivo nam je npr. bilo to, da so gramoz za izdelavo betona pripeljali kar s konjsko vprego, česar v Sloveniji praktično ne vidiš več. Izvedeli pa smo, da sta bila to prvovrstna konja, saj sta osvojila 1. mesto v vleki debel :-). Pomemben del tabora se mi zdi tudi večerna sveta maša, ki nas je povezala in celoten teden še posebej osmislila. Nanjo smo se vsak dan pripravili in aktivno sodelovali med drugim tudi s pesmimi, ki so razveselile tudi vernike prijedorske župnije. Zvečer smo spoznavali večerni utrip mesta, a ne do poznih ur, saj smo se zavedali, da nas naslednji dan čaka odgovorno delo na gradbišču.

Za konec bi se rada zahvalila vsem, ki so nam omogočili ta tabor, saj na njem pridobivamo številne izkušnje, se učimo timskega dela, prilagajanja skupini ter se od najboljših mojstrov učimo iznajdljivosti in praktičnosti. Srčno upam, da bomo naslednje leto imeli ponovno možnost izkusiti lepote Balkana in ljudi, ki so hvaležni za vsakršno pomoč. •

Ljubljana

POLETNO SANKANJE JE SPROŽILO BOMBO VESELJA!

Ladka Hunjet

Od 12. do 19. julija je potekal 26. poletni tabor za slepe in slabovidne iz vse Slovenije. Bilo nas je štirideset udeležencev in naših spremljevalcev. Bivali smo v vasi Skomarje, ki leži na višini 944 metrov.

Najprej smo se udeležili spoznavnega kroga, kjer smo se predstavili drug drugemu in prejeli majico tabora, na kateri je upodobljena vaška cerkev. Ta motiv je skupno delo naše Mihaele in učitelja likovne vzgoje na OŠ Zreče.

Tudi tokrat je bil tabor pester, saj smo se srečevali z različnimi gosti in si ogledali daljno in bližnjo okolico. S prikupno upokojeno učiteljico, gospo Magdo, smo si za prvi ogled izbrali tipično skomarsko hišo, ki je bila renovirana leta 1803. Nato smo pokukali v razgibano življenje pesnika in domačina Jurija Vodovnika. V župnišču smo iz dokumentarnih posnetkov spoznavali, kako so na Pohorju iz mravljišč z lopatko jemali mravlja jajčeca. Presejali so jih skozi različna sita in očiščene prodali lekarnarjem. Zatem smo stopili v cerkev sv. Lamberta in izvedeli, da se v pisnih virih omenja že leta 1313. Prijeten je bil občutek, ko smo spoznali košček zgodovine vasi in njenih prebivalcev.

Pri bližnji kmetiji, kjer živi prijazen kmet in lovec g. Konrad, smo se posvetili striženju ovc, saj smo prijeli škarje v roke in nekaj rezov naredili tudi popolnoma sami. Ob zaključku obiska pa smo v rokah tehtali rogove in trofeje divjih živali.

Na sončno sobotno dopoldne smo se odpeljali na turistično kmetijo Arbajter. Dobrodošlico nam je izrekel nasmejani lastnik g. Konrad. Z navdušenjem nam je pripovedoval o jelenih in košutah, ki se prosto pasejo po ograjenem posestvu. Ob slovesu smo degustirali domače izdelke iz jelenjega mesa ter pili domače vino ali jabolčni sok.

Seveda so tudi k nam prihajali različni zanimivi gostje. Prvi je bil g. Danijel, duhovit imitator pohorskega pesnika in šaljivca Jurija Vodovnika. Naš naslednji gost, mojster izdelovanja pohorskih cokel g. Martin, nam je polepšal sredino dopoldne. Z vztrajnim obli-

Zreče. Uspešno smo izpeljali tudi turnir v namiznem tenisu za slepe. V četrtek smo vstali bolj zgodaj, saj smo jo peš mahnili na Roglo. Tam smo si privoščili poletno adrenalinsko sankanje. Bili smo srečni, da smo se nepoškodovani vrnili v dolino.

Omenila sem že, da smo bili telesno in duhovno dejavni. Prevetrili pa smo tudi možgane, ko smo reševali kviz o Slavku Avseniku, pravkar preminulem glasbeniku svetovnega formata. Poleg vsega naštetega nam je prikupen domačin razkazal še traktor za delo na razgibanem gorskem terenu.

Zadnji večer smo se sproščeno zavrteli v ritmu polk in valčkov, ko so pri nas gostovali mladi člani Ansambla Dar. Za hip smo prekinili nastop ansambla, ker smo tudi mi pripravili nekaj glasbenih točk. Teden aktivnih počitnic je minil. Znova smo se zbrali v krogu in si podelili še sveže vtise. Enotni smo bili, da nam je bilo lušno! Prisrčno se zahvaljujemo Škofijski karitas Ljubljana in vsem, ki so kakorkoli pomagali pri pripravi in izvedbi vsebinsko bogatega in s polno pozitivnih dogajanj obloženega taborskega tedna. •

maribor

ROMANJE MARIBORSKE KARITAS V RIM

Darko Bračun

kovanjem javorovega lesa je izdelal ekološke cokle, ki smo jih obuli tudi mi. V sredo smo bili neizmerno počaščeni, ko je k nam v goste prišel nadškof in ljubljanski metropolit g. Stanislav Zore. Za nas si je vzel dragoceni čas, da smo mu lahko zastavili vprašanja oziroma izrekli pobude, ki so povezane s Cerkvijo. Skupaj smo odšli do bližnje cerkve sv. Lamberta, kjer je vodil sveto mašo. Somaševala sta domači župnik Stanko in zreški župnik Peter. Po slovesnem obredu smo se zbrali pred cerkvijo, kjer smo se fotografirali za nepozaben spomin na visokega gosta. V okviru Kulturno-umetniškega društva Jurij Vodovnik deluje folklorna skupina, ki nam je s plesom in družabnimi igrami obarvala petkov večer.

Poskrbeli smo za duhovno dejavnost, saj smo vsako jutro imeli hvalnice ter se skupaj z domačini udeležili nedeljske svete maše, ki jo je vodil župnik Stanko. Brali smo tudi zelo lepo knjigo Dragulj v pesku, ki temelji na resnični zgodbi Jozuetove knjige Svetega pisma. Na Rogli pa smo si ogledali cerkev Jezusove spremenitve na gori. Omenjeni sakralni objekt ima obliko stožca in se lepo staplja z okoljem.

Vsak dan smo razgibali telo, saj smo telovadili, balinali, hodili na sprehode in se en dan kopali v Termah

Ob 25-letnici organiziranega delovanja Karitas v naši nadškofiji smo se sodelavci mariborske Karitas podali na romanje v večno mesto – Rim. Romanje iz različnih koncev naše nadškofije je povezala skupna molitev, petje ter odlično vodenje g. Sandija Osojnika, župnika v Grahovem.

Štiridnevno romanje smo na poti v Rim začeli z ogledom Orvieta – srednjeveškega mesta z najlepšim pročeljem renesančne cerkve. Tam smo imeli prvi dan sv. mašo. Za dobro bivanje v Rimu ter miren spanec so z odličnim gostoljubjem poskrbele častite sestre ter vodstvo v Sloveniku. Drugi dan Romanja: sv. maša v Sloveniku, nato Vatikan – sprejem pri njegovi eminenci, kardinalu dr. Francu. Rodetu, bazilika sv. Petra in Pavla, Trg Novona, Panteon, bazilika Marije Snežne ter Rupnikov center Aletti, kjer nas je sprejel in predstavil delo v centru letošnji novomašnik g. Andrej Brozovič.

Tretji dan smo poromali v romarsko cerkev sv. Lovrenca ob mestnem pokopališču, cerkev sv. Križa, baziliko v Lateranu (svete stopnice, kip sv. Frančiška) ter si ogledali beneški trg, Kolosej, fontano di Trevi, Španske stopnice ...

Četrty dan smo poromali v Kalistove katakombe, kjer smo imeli sv. mašo, se ustavili v cerkvi sv. Se-

bastjana ter romanje zaključili v cerkvici Quo vadis – baziliki sv. Pavla.

Štirje romarsko izjemno polni dnevi. Biti tam, kjer so se nekoč dogajale in se še dogajajo velike stvari, biti blizu papežu Frančišku ... Na vse nas romarje je večno mesto s svojo zgodovino, s svojo kulturno dediščino, s svojo impozantnostjo ter nenazadnje minljivostjo zgodovinske veličine na eni strani ter na drugi z močno duhovno vsebino naredilo močan vtis.

Vodenje s posebno noto ljubezni do umetnosti ter zgodovinskosti in deloma apliciranje na aktualno problematiko nas je še posebej povežalo med sabo, tako da smo romarji Karitas začutili pomembnost našega romanja ter nenazadnje tudi poslanstva ter se ob vsaki priložnosti zahvaljevali za dar milosti služenja sočloveku v stiski. V vsakem pomembnejšem romarskem središču smo se v molitvi spomnili na 25 let delovanja Karitas v naši ljubi lepi Sloveniji in izročili v Božje varstvo delo vseh sodelavcev Karitas. •

ново mesto

POVEZANOST, PRIJATELJSKO DRUŽENJE IN SPREJEMANJE DRUGIH

Martina Kopina

Skupina, ki deluje v okviru ustvarjalnih delavnic Župnijske karitas Vavta vas, se veselo srečuje vsak teden in se je v tem času še okrepila, trenutno šteje preko dvajset članic. Tovrstna tedenska srečanja so še kako potrebna za vzdrževanje dobrega sodelovanja in povezanosti vsakršne skupine. Vsak dan namreč beremo oz. poslušamo evangelijske besede: »Človek naj ne živi samo od kruha, ampak od vsake besede, ki prihaja iz Božjih ust« (Mt 4,4). Tudi karitativna skupina ne more obstajati samo zato, da pomaga reševati hude človeške stiske in težave drugih, da zbira ter deli prepotrebno hrano, obleko in druge potrebščine ubogim. Le v dobrih medsebojnih odnosih, povezanosti in sodelovanju, v prijetnem vzdušju in zaupanju lah-

ko dobro delujemo in pomagamo drugim. Tudi v naši skupini imamo starejše članice, vdove, na različne načine preizkušane, ki imamo prav tako potrebo po prijateljskem odnosu in človeški toplini. Povezanost, prijateljsko druženje in sprejemanje drugih, ustvarjanje trenutkov veselja, obujanje spominov, prenašanje dragocenih življenjskih izkušenj so razlogi, zaradi katerih je vredno vlagati v delovanje takih skupin. To priporočamo vsem. Naj vam ne bo žal časa, ki ga vlagate v preživljanje prijetnih trenutkov med člani takih skupin.

Naša skupina je konec aprila tako izpeljala čudovito popoldansko nedeljsko romanje. Povsem enostavno, skromno in prijetno. Najprej smo se ustavile v kraju Sveti Gregor, kjer smo obiskale grob letos umrlega župnika Gregorja Dolšaka. Župnik Gregor Dolšak je bil dolgoletni vavtovški župnik in zaslužen, da je bila naša župnija med prvimi, ki je ustanovila župnijsko Karitas, za kar smo zelo hvaležni in hkrati ponosni. Nato smo se odpeljale na Goro, kjer nas je prijazno sprejel župnik Anton Dobrovoljc. Predstavil nam je župnijo, ki jo upravlja, in cerkev, ki je posvečena Mariji Snežni. Obiskale smo tudi grob tam pokopane mistikinje Magdalene Gornik. Ker je bila nedelja posvečena Dobremu pastirju, smo v cerkvi zmolile križev pot za duhovnike. V toplem zavetju župnišča in prijetni družbi g. Dobrovoljca smo se okrepčale, nato pa pot nadaljevale še do Nove Štifte. V cerkvi Marijinega vnebovzetja smo združene ob molitvi rožnega venca Božjega usmiljenja prosile Božjega blagoslova in varstva za naše družine, našo skupino in župnijsko skupnost.

Čez poletje srečanja na delavnicah običajno prekinemo, zato tudi komaj čakamo september, ko zopet pridemo skupaj. Si pa tudi med poletjem rade vzamemo čas in se srečamo na klepetu ob kavi, sladoledu ipd. Veselimo pa se tudi že jesenskega vikend oddiha v Sončni hiši v Portorožu, ki bo tako kot pretekla leta namenjen prijetnemu druženju na delavnicah, sprehodih, nenazadnje pa tudi duhovno obarvan. •

letovanja

Celje

HVALEŽNI ZA VSE

*Blagoslovi naj te Gospod
in te varuje.*

*Pokaže naj ti svoj obraz
in se te usmili.*

*Obrne naj svoje obličje k tebi
in ti da mir.*

Gospod naj te blagoslovi.

(blagoslov sv. Frančiška bratu Leonu)

Hvaljen bodi Gospod, da smo smeli graditi nova prijateljstva ter občudovati Tvoje stvarstvo na letovanju družin celjske škofije. •

Koper

SONČNA HIŠA – KRAJ SKUPNOSTI

Franica Grmek

V Sončni hiši v Portorožu smo se zbrali – skupina ljudi z željami in skritimi hrepenenji, da bomo pripadali skupnosti, svoji družini in širši skupnosti – skupnosti Sončne hiše. Vsak izmed nas, vsaka družina je prišla z drugačnimi pričakovanji, predstavami, zgodovino glede na to, kako je bila sprejeta ali zavrnjena v svoji bolečini. Čutiti je bilo hrepenenje po občestvu in pripadnosti, obenem pa strah pred njima, strah, da ne boš sprejet, ljubljen, spoštovan.

Želeli smo si pripadati skupini, hkrati smo se bali, da ne bomo sprejeti v svoji biti, v svoji enkratnosti. V tej bojzani pred zavrnitvijo smo si prva dneva na različne načine nastavljali svoje zidove, svoje pregrade. Zbrali smo se posamezniki, družine s številnimi izkustvi, darovi, ki smo jih vsakodnevno odkrivali in podeljevali drug drugemu. Ta različnost v darovih nas

je bogatila in prispevala, da smo iz skupine »naključnih udeležencev« preraščali v doživljanje izkustva skupnosti.

Že prvi dan našega bivanja smo voditelji povabili prisotne družine k sodelovanju: treba je bilo pripraviti mize, pomiti posodo, počistiti tla, pravočasno začeti z molitvijo in delom. To naše skupno sodelovanje je pripomoglo, da smo se še bolj povezali. Ob skupnem delu smo premagovali nastavljene zidove, pregrade, lažje vzpostavljali komunikacijo, se počutili koristne, sprejete ...

Vzeli smo si čas za praznovanje, zahvaljevanje, za nešteto majhnih pozornosti; izkazovali smo si pozornost ob »skritem prijatelju«, praznovali smo rojstni dan, se zahvaljevali v molitvi in pri sv. maši, igrali družabne igre, šli skupaj na sprehod, si privoščili sladolede v mestu, pripravili zabaven večer, igrali tombolo ... Vzeli smo si tudi čas zase, za uglasitev »svoje kamrice«, vsak izmed nas na svojstven, tih način. Družine so si želele svojo intimo, svoj posvečeni čas, ko so družinski člani lahko bili sami in s tem gradili medsebojne vezi, vezi med možem in ženo, staršema in otroki ...

Skupne dneve bi lahko opisala kot idealne, čudovite, kot raj na zemlji. Vendar vemo, da v življenju ni vedno tako. Pride tudi čas, ko občutimo razočaranje, bolečino, zavrtnjenost, medsebojna trenja.

Eden izmed zidov je tudi, če si voditelji prizadevamo, da bi skupina delovala popolno, varno, po utečenem redu, površinsko ... S tem lahko soustvarjamo »klimo«, ki duši rast skupine in notranjo svobodo posameznika, posamezne družine in nenazadnje predvsem našo svobodo. Vsak izmed nas je poklican, da iz realnosti svojega življenja in odnosov, ki so nam dani, raste v ljubezni do sebe, drugega in Boga.

Mati, ki se je letovanja v Portorožu udeležila z dveletnim sinom, je svoje doživljanje opisala takole:

»Kako je izgubiti lasten dom in družino, je težko opisati. Z dveletnim sinom sva letos pozimi doživela ravno to. Zaradi težke bolezni moža, revščine in nasilja sem se skupaj z otrokom zatekla v materinski dom v Solkanu. Moji odnosi z ljudmi v zadnjih treh letih so bili težki, zapadla sem v depresijo in izgubila smisel v življenju. To moje trpljenje je opazila sodelavka Karitas, večkrat mi je nudila pomoč, toplo besedo. Na morje najprej nisem želela, imela sem veliko pomislekov, še nikoli nisem bila na podobnem letovanju z ljudmi, ki jih ne poznam. Ob vztrajnem prigovarjanju sodelavke sem se vseeno odločila, da grem z njimi na morje. Čeprav nisem tam nikogar poznala, sem se počutila domače in sprejeto, povezano z vsemi. Spoznala sem ljudi, ki nudijo pomoč osebam v stiski in negujejo vrednote, ki so v današnjem kaotičnem svetu postale redkost. Z občutljivostjo dobrega človeka

so se trudili, da bi nam polepšali bivanje na letovanju. Prav tako je bilo zame prava duhovna izkušnja srečanje z ljudmi, ki so prav tako kot jaz v težkih življenjskih razmerah, in vendar sem tudi pri njih videla dobroto. Revščina ni nobena sramota. Sramotna sta egoizem in nespoštovanje dostojanstva drugih. Želim, da nikomur na svetu ne bi bilo treba trpeti revščine in ponižanja. To je moja skromna zahvala vsem udeleženiim v Portorožu, kjer smo bili vsi kot ena družina.« •

Igra skrivni prijatelj je bila do konca tako zapletena, da je eden ostal skrit še potem, ko so se ostali razkrili.

Starši so ugotavljali, da so še vedno lahko ustvarjalni kot v mladih letih in da s tem ni nič narobe.

16

Ljubljana

VTISI IZ PORTOROŽA

zbrala Alenka Petek

Vsake počitnice so lepe, še posebej, če je lepo vreme in prijetna družba.

V tem tednu smo spoznali, da se da živeti tudi brez avtomobila in televizije, saj ju ves teden nismo uporabljali.

Vse je bilo super, pogrešali smo le otroško igrišče v bližini.

Prvič smo imeli v skupini dva ljubiteljska slaščičarja, ki po pripovedovanju in pokazanih slikah pečeta odlične torte. Mi pa jih nismo mogli poskusiti, saj v izmeni tokrat prvič nismo imeli osebe, ki bi praznovala rojstni dan.

Pred počitnicami si nismo znali predstavljati, kako se lahko devet družin tako lepo poveže. Postali smo pravi prijatelji, ki se bomo vsekakor slišali tudi med letom. Slovo je bilo zelo težko in čustveno.

Ob pogovoru in izmenjavi življenjskih izkušenj smo spoznali in ugotovili, kako preizkušana so bila naša življenja, a smo kljub vsemu ohranili vedrino in veselje do življenja.

Pravijo, da je smeh pol zdravja. Tako sproščeno, iskreno in iz srca se že dolgo nismo smejali. Če

Ustvarili smo pravo družinsko vzdušje. Vsak je pripomogel k skupini po svojih močeh. Vsi smo pomagali vsem.

Ekipa voditeljev je pripravila zanimiv in pester program, s katerim so popestrili cel teden.

Izdelovali smo majice, ki smo jih po svojih željah poslikali, nato pa oblečeni v naše izdelke naredili spominsko sliko na plaži. Majice, ki smo jih ustvarili, so večinoma krasili morski motivi ter minioni – junaki najnovejše risanke.

bo to pomagalo k boljšemu zdravju, bomo še videli, k večji sproščenosti in boljšemu počutju pa vsekakor je.

Maribor

RESNIČEN ODDIH

Darko Bračun

Konec junija v začetku julija smo sodelavci mariborske Karitas v okviru programa strokovno vodenih tednov letovanj za socialno ogrožene družine pripravili dva tedna letovanj za družine. V obeh tednih so letovale družine iz širšega področja naše nadškofije. Skupaj je v obeh terminih letovalo kar 15 družin, ki so jih sodelavci Župnijskih karitas prepoznali kot tiste, ki potrebujejo to obliko pomoči.

Sodelavci Karitas smo s posebno skrbnostjo pripravili in skupaj z mladimi animatorji izvajali letovanja in smo že na začetku ugotavljali ter se strinjali, kako potrebna je tudi ta oblika pomoči in kako prepotrben je oddih tistim, ki se v svojem vsakdanu soočajo s takšnimi težavami in stiskami.

Po začetnem spoznavanju se je naše sobivanje iz dneva v dan oblikovalo v res pravo družinsko uživanje v morskih igrah, plavanju, medsebojnem pogovoru, zaupanju in vzajemni pomoči. Nič nam ni bilo težko. Vse bolj smo spoznavali, da besede ob predstavitvi posameznih družin prvi večer niso bile le lepo pripovedovanje, temveč je za njimi stala velika ljubezen, večkrat preizkušena, in resnična povezanost. Vsak udeleženec je prispeval svoj del k prijetnemu bivanju – da je letovanje pomenilo za vsakega družinskega člana resničen oddih. K res dobremu počutju in razpoloženju je svoje prispevalo tudi toplo in sončno vreme, odlična hrana ter seveda obvezen sredin izlet z ladjico.

Vse dogajanje in medsebojno spodbujanje je pripeljalo do petkovega večera, ko smo po kratki urici

zabavnih skečev kar obsedeli drug ob drugem in se pogovarjali ter peli. Slovo je bilo težko, vendar s prečudovitimi spomini in obljubami, da bomo ostali povezani še naprej na najrazličnejše načine. •

17

Murska Sobota

KARITAS: VISOKA CERKEV

Jožef Kociper

Ati, pogledj kako je visoka. Ko jo otrok pogleda z barčice, se mu zazdi še mogočnejša ta prečudovita piranska kraljica cerkva.

Najsrečnejša sem, ker so lahko otroci prvič videli morje. Zelo smo uživali v morju, pripovedujejo vse štiri hčerke. Prvič po dvanajstih letih smo živeli v istem ritmu, pove oče. Kot gospodar kmetije imam v zgodnji in pozni uri največ za postoriti, čez dan pa so otroci v šoli. Tokrat pa smo imeli ves teden drug za drugega. Zelo smo se zblížali. Najlepše mi je bilo v očetovem naročju pri sveti maši, pove triletna Staša.

Tomaž je bil poseben fant. Malo nam je nagajal, drugače pa je bil prijazen. Žuželke so njegove prijateljice. Nihče jih tako lepo ne nariše kot on. Neprestano je spraševal, čeprav že hodi v osmi razred manjše šole.

Nikita je eno leto starejša od mene in ima stalno priklopljeno črpalko, da ji ne zmanjka sladkorja. Zelo rada poje. Vse smo rade pele, ko smo šli skozi predor v Strunjan, smo se kar drle. Kako je odmevalo.

Mamo smo držale za roko na ladjici. Piranska cerkev je z morja še lepša kot s hriba. Portoroška pa je narejena iz velikega polža. Naša, v našem domu, je zelo majhna in ima zelo velika vrata. Vsak dan smo bili pri sveti maši. Od sobe pa do cerkvice je bilo natančno dvanajst korakov. Župnik je imel celo mašo na pamet, ker je slep. Ministrant Lion je župniku pomagal točiti v kelih.

Morskega psa smo videli v Akvariumu, pa še potapljača, ki ga je čistil.

Sladoled je bil najboljši zvečer, ko smo se sprehajali na obali.

Na vlaku smo bili skoraj sami. Iz Ljubljane za Portorož pa nas je bilo za cel avtobus, zato je bil samo naš.

Najlepše je bilo pri veliki mizi. Štirideset nas je sedelo za njo. Kuhar Matej je nam je kuhal v velikih loncih. Langaš smo imeli v sredo za večerjo. Poskusila sem enega s česnom. Imeli smo tako majhen med, da sem kar dva pojedla za zajtrk.

V morju smo si v krogu podajali žogo. Sedemkrat sem zmagala in jo ujela. Tomaž je bil največkrat na sredini.

18 Mama je že malo znala plavati, sedaj je že skoraj boljša od mene. Oče pa je plaval zelo daleč.

Devet družin nas je spalo v veliki hiši. Vsaka v svoji sobi. Naša je bila čisto polna. Imeli smo svojo kopalnico.

Poglejte, tele sveče smo naredili na delavnih. Šest polžkov in štiri školjke sem vložila vanjo. Polžka

za našo družino, školjke za oba dedija in obe babici. Tole kartico smo vse štiri skupaj naredile in jo poslale babici.

V peti razred grem. Septembra bomo šli v šolo v naravi v Strunjan. Sedaj pa ne bom več edina, ki še nisem videla morja. Tudi mama se je tokrat prvič v življenju kopala v morju, bila je zelo vesela.

Jaz bom pa šla drugo leto k svetemu obhajilu. Če bi bila že lani, bi lahko na morju šla vsak dan, kot sta hodili Jasnina in Ksenika.

Iti bom moral. Morda bom še kdaj prišel. Staša se trdno stisne k atiju in mu zašepeta: Ali bomo drugo leto spet šli s Karitas v Portorož? •

Novo mesto

EDINSTVENA IZKUŠNJA

Andreja Kastelic

Konec julija je Sončna hiša gostila 8 družin z območja Škofijske karitas Novo mesto. Vsako leto spoznavamo, da so letovanja edinstvena izkušnja, ki doprinese veliko lepega tako za letujoče družine kot tudi vse spremljevalce. Kopanju in družabnim aktivnostim poskušamo vsako leto dodati tudi duhovni vidik, za katerega je skrbel g. Igor Luzar, predsednik Škofijske karitas Novo mesto. Utrinkom na slikah dodajamo nekaj misli, ki so povezane bodisi z doživljanjem letovanja, bodisi so bile del misli, ki smo jih lahko prebirali v letujočem tednu. •

Ustvarjanje na plaži ter večerna frizerska delavnica z animatorkama »Bog naredil pravo stvar ob pravem trenutku. In to spremeni vse! Ker veste, da bo njegova skrb pravočasna, lahko uživate v sedanosti.« (Max Lucado)

Izlet z barko »Znebite se želje po nadzoru. Zaupajte v modrost Božjega načrta.« (Cheryl Richardson)

Na sprehodu v Piran
»Čprav se boste po vsakih počitnicah vrnili domov, ni njihov namen, da jih čim prej zaključite in odključate s svojega seznama. Namen počitnic in življenja na sploh je doživljanje neprecenljivih trenutkov.«
(Abraham Hicks)

Počitek na piranskem obzidju
»Določite si dan zase, saj si zaslužite čas za svoje življenje.«
(Cheryl Richardson)

Kopanje na plaži
»Delajte na tem, da bi postali bolj pristni in iskreni. Znebite se vseh pretvez in potrebe po pretvarjanju. Bog vas ima rad takšne, kakršni ste.« (Leon Nacson)

Družine na jadraniu
»Bog ima za vas pripravljeno prav posebno doživetje. Pod njegovim vodstvom boste odšli na kraje, kjer še niste bili, ter mu služili na načine, o katerih ste le sanjali. Vendar se morate najprej osvoboditi svojih bremen.« (Max Lucado)

Počitnice Biserov

MOJE DOSTOJANSTVO IN MOJI VZORNIKI

Andreja Urh

Na Biserbooku so objavljeni naši dogodki, skupine, lepe misli, dogajanje dneva

Pesem, molitev, igrica nam lepšajo začetek dneva.

Na zabavnem večeru imamo pravo »fešto«, kar se vidi po nasmejanih obrazih in dolgi koloni.

Jutranja igrica pritegne prav vsakega biserčka.

Čofotamo v nizki vodi, da nam ni nikoli dolgčas.

Spoznavamo jadrnanje, bomo to tudi preizkusili? Seveda!

Vsakodnevna opravila, ki nam gredo odlično od rok.

10-letnico Biserov smo praznovali tudi v Portorožu. Vse najboljše vsem.

Gosti so nam pomagali, da smo priplezali na zvonik.

»No, pa gremo ... na izlet z ladjico v Izolo.
Počitnice Biserov 2015

»Dobro se primite, gremo ...«
Adrenalinski spust z vlakom na taboru slepih

»Odplujmo na globoko ...«
Vožnja družin z jadrnicami, Škofijska karitas
Novo mesto

»Ja, kar težke so te opeke ...«
Gradnja hiše na delovnem taboru Streha nad glavo

Vilja Slovenske karitas:
Karitas
- ljubeča skrb Cerkve za ljudi v stiski.
Glas revnih v družbi.
V službi človekovega dostojanstva.

ISSN 1581-5528

91771581552004

QR koda za dostop do
Žarka dobrote na internetni
strani preko sodobnih
spletnih bralnikov.

23. julija je v Zavodu Sv. Ignacija
v Ljubljani potekalo že peto
tradicionalno srečanje darovalcev Z
delom do dostojnega življenja. Letos
jim je življenje in delo družin v Afriki
predstavila s. Bogdana Kavčič.